

I del Tajo-Segura, va preguntar-li a Camps el nou portaveu del Compromís, Enric Morera. Però l'aigua, ni que siga la del Tajo, és per al president valencià un oasi enmig del desert, ara més que mai. L'aigua el fa retrobar amb el seu discurs més àgil. És així que arriba a dir coses com ara que és per culpa de Morera, que no era diputat el 2004, que es derogà la transferència de l'Ebre al País Valencià. El detonant, segons Camps, fou el suport del Bloc a la Fundació Nova Cultura de l'Aigua. El cap del Consell també va fer miques l'estratègia de Morera de marcar distància amb els socialistes, que aquest havia acusat, la vigília, de "marginar" València. La raó, la possible celebració a Madrid, amb motiu de la presidència espanyola de la UE, d'una còpia de la Campus Party que de fa una dècada té lloc a València. Aquest fet demostra l'"odi" de Zapatero als valencians, qui, a parer de Morera, "vol esborrar-nos del panorama internacional". El nacionalista fins i tot s'havia demanat si al març també hi hauria falles a Madrid, "per tal que els estats membres de la Unió en gaudesquen sense necessitat de venir a la capital valenciana". Camps li etzibà que "ha fet tard en la defensa del valencianisme i de l'aigua", perquè la seua imatge "ja va unida a la dels socialistes".

D'una altra banda, Luna va demanar a Camps, cinc voltes, si acceptaria de reunir-se amb Jorge Alarte "sense condicionants previs", com farà l'executiu de Zapatero amb tots els grups parlamentaris. La primera i única cimera Camps-Alarte fou el 7 de gener del 2009, l'endemà que Camps i esposa parlaren telefònicament amb Álvaro Pérez sobre els regals que els havia fet per Reis. Camps va evitar de comprometre's i va limitar-se a dir que només es reuneix amb gent "decent".

Això connectava amb una notícia publicada a *Levante* segons la qual Rafael Blasco, portaveu del PP a les Corts, havia demanat als diputats populars que ni tan sols saludaren "aquells que es querellen en contra nostre", en referència als socialistes. Luna, en pujar a la trona, va dir "bon dia" a la cambra, una manera de saludar "les tres persones que aquest matí no han volgut dir ni hola a companys meus".

Minuts després, Camps s'acomia-va... no sé sap fins quan.

Víctor Maceda

EFE

“Ricardo Costa no ha fet res per ser suspès de militància”

Vicente Martínez-Pujalte és portaveu del PP a la comissió de pressupostos del Congrés espanyol. Diputat per València del 1994 al 2008, ara ho és per Múrcia. Ex-membre de l'executiva del PP valencià, en aquesta entrevista parla de la situació econòmica i del moment que viu el seu partit.

Ara que al PP feu una oposició més calmada, lidereu les enquestes a l'estat. Tenia raó Rajoy, quan deia que la crisi tombaria Zapatero, que calia esperar i no fer soroll?

—Les enquestes diuen que el PP millora electoralment en relació amb el Partit Socialista, però no perquè el PP cresca molt, sinó perquè el Partit Socialista cau bastant. Des del primer minut de la legislatura, que el Partit Socialista ha tingut problemes molt seriosos, i la gent se n'adona, de les seues errades, de la seua

incapacitat, de la seua inacció. Com que açò és com una balança, si va malament al Partit Socialista, va bé al PP. I ara, al PP, treballem perquè els ciutadans perceben una alternativa distinta. Espanya té possibilitats de futur: si fem bé les coses, podem crear ocupació i riquesa.

—Amb tot, Rajoy continua essent menys valorat que Zapatero, i Rosa Díez els supera tots dos. Què passa?

—La valoració dels polítics a les enquestes cal mesurar-la en paral·lel a l'índex de coneixença. Sovint hi ha minis

tres més ben valorats que no el president del govern, però perquè el seu nivell de coneixença és inferior...

—...**A Rajoy, el coneix tothom...**

—Sí, però a Rosa Díez, no. Siga com siga, els polítics travessen una crisi de prestigi molt important, els ciutadans troben que no anteposem l'interès general al partidista, com també entenen que el govern socialista ho fa rematadament malament i que l'oposició no col·labora de manera decidida. Si a Espanya hi haguera un govern que generara confiança, que creara ocupació, que fera créixer l'economia i que ens retornara al lideratge de l'Europa de les regions, que generara confiança als consumidors i als inversors estrangers..., aleshores la nota dels polítics seria molt més bona.

—**Cal que ajudeu el govern?**

—És que nosaltres ja vam avisar-ho, el 2007! L'octubre del 2007, dos mesos després de la crisi de les hipoteques *subprime*, al PP ja vam dir que calia fer-hi quelcom d'urgent. Tots els països han resolt el seu sistema financer, i a Espanya encara no s'ha fet res, en aquest sentit! El febrer del 2008, al famós debat televisiu entre Pedro Solbes i Manuel Pizarro, aquest li va dir al vice-president d'aleshores que tot plegat pintava molt malament, i Solbes va limitar-se a contestar-li que no, que Pizarro era un catastrofista, un antipatriota i una mala persona. És clar que anava molt malament! L'oposició no pot aclucar-se d'ulls mentre observa com el govern pren mesures que porten aquesta societat al suïcidi.

—**Molts van creure Solbes, però. De fet, aquell debat fou clau en la segona victòria a les urnes de Zapatero.**

—Hi ha una certa tendència a no donar crèdit als profetes de desgràcies. Agrada més sentir que tot va bé, que no t'has de preocupar, que n'eixirem sense esforç i sense estrènyer la bossa... La gent va creure Zapatero, quan deia que l'objectiu d'aquesta legislatura era l'ocupació plena. El van creure més que no a nosaltres, que volíem contenir la despesa pública i treballar de valent per tal que, després, arribara la recompensa.

—**I ara que es parla d'acordar polítiques contra la crisi, fins on ha d'arribar el govern espanyol, perquè el PP accedisca a pactar?**

—El Partit Socialista té prou vots per a plantejar les seues mesures. No fa ni dos mesos que va aprovar els pressupostos

de l'estat amb els vots del PNB, i aleshores va fer allò que va voler. Uns pressupostos que augmenten la despesa pública d'un 17%, que incrementen de dos punts l'IVA, que han eliminat la deducció de 400 euros als espanyols—cosa que ha significat una disminució dels sous i de les pensions— i que ha apujat els impostos a l'estalvi. El PSOE fa el Pla E, una política keynesiana d'obrir i tancar voreres per a fomentar la demanda i el creixement. Van plantejar fa nou mesos el fons de reestructuració bancària, el FROB, que rebé el suport del PP però que encara no han posat en pràctica... Ara parlen dels pactes de la Moncloa. Mireu, aleshores el vice-president econòmic era una autoritat com Enrique Fuentes Quintana, qui féu una anàlisi d'emergència nacional. A més, tampoc no sabem els objectius del pacte... On vol dur Espanya, el PSOE? Què s'estimen més, la despesa pública o l'ocupació? No ho sé. Aquest és un problema de la societat sencera, i som els polítics, que n'hem de liderar la solució. Lamentablement, però, no veig el PSOE encapçalant aquest procés.

—**Allargar l'edat de la jubilació als 67 és una mesura que us agrada?**

—Primer de tot, cal dir que els 65 no provenen de cap estudi mèdic, sinó que tenen a veure amb l'esperança de vida del moment en què es determinà com a edat de jubilació. Avui dia, l'esperança i la qualitat de vida són superiors, i, en realitat, l'edat mitjana de la jubilació a Espanya és de 63 anys i mig, sense tenir en compte les prejubilacions. Acostar l'edat de jubilació als 65 estaria molt bé. Ara ja hi ha una llei de jubilació flexible, que et permet de treballar més enllà dels 65. Els funcionaris, per exemple, poden treballar fins els 70, i les empreses incentiven els treballadors que vulguen continuar a la feina passats els 65: l'empresa elimina cotitzacions, i el treballador compatibilitza així pensió i jubilació, o cobra després més del 100% de la pensió que li correspondria, cosa que li garanteix més qualitat de vida futura. Jo exploraria aquestes fórmules abans de la imposició directa. I si el govern pensa en la imposició directa, almenys en deixaria fora determinades professions: no és igual una feina intel·lectual que una de física.

—**Els empresaris suggereixen la flexiseguretat, contractes curts però molt seguits. No és massa utòpic, això?**

—A Espanya tenim un problema, i és que només hi ha dues classes de treballadors, dues castes: els fixos i els temporals. No s'assemblen gens. Els uns, tenen feina garantida, una indemnització de 45 dies per any treballat...

—...**O de 33.**

—...Sí, o de 33. Però és que els altres no tenen res, res de res! I poden estar així molts anys... Trencar aquesta dualitat també em sembla una opció a explorar. Es tractaria de fomentar els contractes fixos de manera que s'acumularen dies d'indemnització a mesura que augmentara l'estabilitat a la feina. És això, la *flexiseguretat*, i igualment beneficia l'empresari, perquè també és bo que la gent tinga prou experiència i coneixement.

—**N'hi ha que diuen que el PP no creix prou perquè Cristóbal Montoro, portaveu d'economia al Congrés, no transmet bé el missatge.**

—Home, és un expert en economia extraordinari: és catedràtic, ha estat ministre... Crec que el PP sí que planteja una alternativa, però els ciutadans no la visualitzen. És lògic, però, perquè estan immersos en els problemes quotidians.

—**Si Rajoy és president, penseu que comptarà amb gent com vos, antic portaveu econòmic, i Manuel Pizarro, o se cenyirà al seu nucli actual?**

—No en tinc ni idea, però sí la convicció que als partits polítics mai no sobra ningú. Si un partit vol guanyar, ningú no hi sobra. Mireu Zapatero, que ha fet ministre i president del Congrés José Bono, que ha fet comissari europeu Joaquín Almunia, que ha fet ministre Alfredo Pérez Rubalcaba... Si el PP guanya, crec que Rajoy comptarà amb tots, com sempre.

—**Com hauria encarat Eduardo Zaplana, a qui coneixeu bé, un cas com Gürtel? De manera molt diferent de com ho ha fet Francisco Camps?**

—Eduardo Zaplana va ser un excel·lent president de la Comunitat Valenciana, un excel·lent president, un excel·lent president... El 1995, la Comunitat Valenciana estava en hores molt baixes, fatal, amb una desocupació del 25%, amb un

“Rajoy ha confirmat Camps. No seré jo qui li cante les quaranta”

menyspreu total de la resta de comunitats autònomes, sense grans projectes...

—...Menyspreu?

—Sí, tothom la menyspreava, no tenia cap pes a l'àmbit nacional. Pesaven molt més Rodríguez Ibarra o Bono, i evidentment Ardanza, Pujol, Fraga i Chaves. Eduardo Zaplana va capgirar tot allò.

—**I hauria estat capaç de capgirar Gürtel? Se li hauria escapat tant de les mans com a Camps?**

—No ho sabria dir. En tot cas, tant de bo mai no haguera succeït Gürtel, perquè s'han comès errades a l'hora de gestionar-ho. Probablement ens ha afectat l'actuació d'un seguit de senyors que s'han aprofitat del PP, o això vull pensar.

—**Ho ha gestionat millor Esperanza Aguirre, la presidenta madrilenya?**

—És diferent. A la comunitat de Madrid, hi ha un seguit de persones encausades per haver mantingut relacions amb la trama, i Esperanza Aguirre les ha destituïdes. A la Comunitat Valenciana, avui no hi ha cap encausat. Avui. Tret del *Bigotes*, que no tenia res a veure amb l'organització territorial del PP, no n'hi ha cap. Veurem què passa en el futur.

—**Sí, perquè encara resten sota secret dues terceres parts del sumari.**

—Entenc que serà més informació sobre les mateixes persones, i si avui no hi ha cap encausat a la Comunitat Valenciana, no hauria de passar res de nou, no?

—**Si Camps torna a ser encausat, convindria que acudira a les eleccions del 2011 amb aquesta condició?**

—Tenim experiència de polítics que han encausat i que després no passava res, i també d'uns altres que han estat encausats i que després, en efecte, sí que ho eren per qüestions rellevants. Per això diferencie les imputacions que comporten mesures preventives—retirada de passaport, fiança...— de la imputació simple, que pot no significar res.

—**O siga, que si Camps torna a...**

—...Aleshores demanaria que el jutjaran com més prompte millor. Si no, semblarà que penja sobre ell una condemna.

—**Supose que els enregistraments a membres del PP que s'han fet públics no us deuen haver agradat gens.**

—Com que el comitè nacional del partit ja ha dit que algunes d'aquestes converses no són edificants, m'hi adheresc.

—**Vau ser el primer a demanar responsabilitats per Gürtel. En concret, la dimissió del tresorer del partit, Luis**

EFE

Bárceñas. Ara s'ha sabut que la seua dona també hi pot estar involucrada.

—Fixeu-vos si jo tenia raó que, des que va dimitir el càrrec, les coses li van més bé. No era raonable que apareguera cada dia a les primeres planes dels diaris alhora que mantenia una responsabilitat orgànica al si del partit. Simplement es tractava de retirar-se i de continuar com a senador, per no estar enmig dels focus de la notícia. És millor per a la seua defensa i per a la tranquil·litat del partit.

—**Manuel Fraga ha assegurat que Gürtel és la pitjor crisi viscuda pel vostre partit des de la fundació.**

—[Silenci llarg.] Sóc bastant crític amb el senyor Fraga. Quan una persona de la seua edat opina, cal respectar-ho, però no pot ser una font d'autoritat.

—**Us apassiona el futbol. Heu estat vice-president del Llevant, de fet. Diríeu que a Ricardo Costa l'han expulsat del camp injustament?**

—Pel que he vist de fora estant, Ricardo no ha fet res per a ser suspès de militància del PP. El partit té prou mecanismes perquè el president [Camps] el destituïra com a secretari general regional. Però has de fer-ho, és clar! Si no ho fas, continua essent el secretari general.

“Fraga? Quan algú de la seua edat opina, no pot ser una font d'autoritat”

—**El president no volia destituir-lo.**

—Aleshores, si no el destitueix i si l'afectat diu que no l'han destituït, no sé per què el destitueixen. No ho he entès, encara.

—**Esteu a favor de la limitació de mandats a vuit anys?**

—Amb vuit anys, n'hi ha prou, per bé que, en alguns casos, persones capacitades i idònies se'n poden anar en plena forma, o bé desinhibir-se tant que les seues decisions no responguen del tot al sentir general del carrer.

—**En el cas de Camps, que el 2011 farà vuit anys al poder, trobaríeu higiènic un relleu?**

—No em correspon de dir-ne res.

—**Encara li queda corda?**

—Home, és una persona molt jove.

—**I envellida.**

—Es veu més gran, sí, però encara és jove... Hauran de decidir-ho els òrgans de govern del partit. Mariano Rajoy l'ha confirmat, però. No seré jo, per tant, qui li cante les quaranta.

—**Esteban González Pons, responsable de comunicació del PP estatal, podria ser un bon substitut?**

—Parlar de noms és parlar de substitució. Permeteu-me que no ho faça, doncs. Ara bé, si em pregunteu si hi ha persones capaces de rellevar Camps, us diria que sí: Rita Barberà, Esteban González Pons, Alberto Fabra, Gerardo Camps... Són gent boníssima. Fins i tot Rafael Blasco mateix. Si em pregunteu qui crec que serà, però, us dic que Francisco Camps.

—**Una fita del president del PP valencià, siga qui siga, ha de ser pacificar el partit, avui fracturat per Alacant.**

—El secret dels partits polítics és unir, no dividir, sumar, que tothom hi compte. El gran secret del 1995 va ser el pacte amb Unió Valenciana i sumar gent que provenia del Partit Socialista, com ara Diego Such o Rafael Blasco... Alacant, Castelló i València anaven units, tothom treballava, tothom hi cabia.

—**Acabem. Quina opinió teniu sobre una possible fusió CAM-Bancaixa?**

—Caldria estudiar les xifres, però jo no ho veig clar. Avui, no ho veig gens clar. Les caixes valencianes, la tercera i quarta d'Espanya, són molt grans i les veig millor com a aglutinadores de grups importants que podrien nàixer al voltant seu. Seria la cosa més lògica, vaja.

Victor Maceda